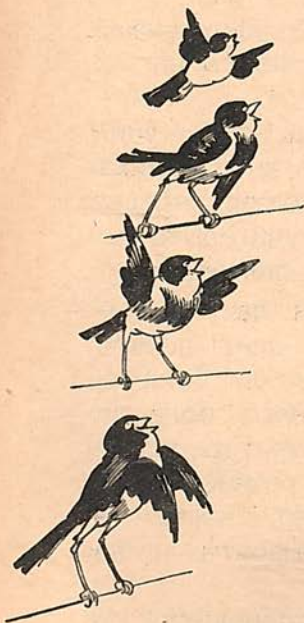

ПРОЛѢТЕНЪ ДЕНЬ

Като птиче малко вѣнъ
 пакъ капчука пѣй: звѣнъ, звѣнъ!
 Отъ небесното море
 пролѣтния день огрѣ,
 и надъ цѣлото поле
 слънце сякашъ завалѣ.
 Дето бѣха снѣговетѣ,
 грѣе вредомъ жълто цвѣте,
 а подъ всѣка капка скрежъ
 пламна сякашъ златна свѣщъ.
 По наведенитѣ жици
 като нѣкакви войници
 сж врабчетата на постъ,
 чакатъ пролѣтния гостъ, —
 щърко шаренъ дългокракъ
 да пристигне тука пакъ,
 да му взематъ за почестъ,
 и му кажатъ тѣжна вестъ,
 че виелицата срина
 кжщата му на комина,
 и отъ тухли и греди
 нова да си съгради,
 та виелицата люта
 да не може да я бута.

Григоръ Угаровъ